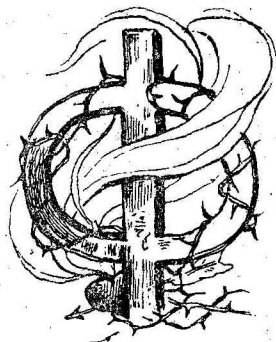

Εν Ελλάδι

➤ PRELUDIO ➤

I

ΘΙΝΟΥΣΑ ἡ ὠχρὰ θεὰ
ἐξακολουθεῖ ἀργὰ ἀργὰ
τὴν νυκτερινή της περι-
πλάνησι ἐπάνω εἰς τὰς
κυανᾶς ἐκτάσεις.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε
τόσον ἐκτάκτως διαυ-
γής, ὥστε τὸ φῶς της
νὰ ἔχῃ ἔντασιν σχεδὸν
φωτὸς ἡμέρας, — ναι

ἡμέρας γλυκειᾶς, ἰδανικῆς ἡμέρας, ποῦ μόνον εἰς
ὄνειρα βλέπει κανεῖς.

Ἀπὸ ἑνα ἀνοιχτὸ παράθυρο προβάλλει λευκὴ
σκιά. Κουρβώνει εἰς τὸν ὦμον τὴν πόρπην τοῦ
χιτωνίου της, ἐτελείωσε πλέον τὴν ἀπλὴ της

τουαλέττα, καὶ μαγευμένη, καὶ ὥς εἰς ἑκστασιν
προσηλώνει τὸ βλέμμα εἰς τὴν γλυκεῖα θεά.

Νομίζει ὅτι τὰ ἀργυρὰ της δάκτυλα ἔφασαν
θωπευτικὰ τὸ μέτωπό της, καὶ αἰσθάνεται μιὰ ἥρεμην
ἀγαλλίασιν νὰ τῆς πλημμυρῇ τὴν ψυχὴν.

Ρίπτει κατόπιν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκαλιάζει τὸν
εὐρύν ὁρίζοντα, ποῦ ἀπλώνεται γύρω της.

ἝΟλα ἡρεμοῦν...

Αἰσθάνθηκαν κι' αὐτὰ τὸ ἴδιον αἶσθημα. Μαγευ-
μένα ἀπὸ τῆς ἥρεμης θωπεῖας, τῆς θωπεῖας τῆς
ἀργυρῆς, ἀπεκοιμήθησαν μὲ ἑνα μειδιάμα ὑπερτάτης
γαλήνης ἐπάνω εἰς τῆς μορφῆς των.

ἝΟλα κοιμοῦνται...

ἝΟχι ὅλα: Εἰς τὴν ἴδια ἀκτῖνα, ἐκτὸς τῆς
λευκῆς σκιάς, δύο ἀκόμην ψυχῆς ἀγρυπνοῦν. ἝΗ ὑπε-
ρήφανη, ἡ γίγας ψυχὴ τῶν ἐρειπίων ἐκεῖ κάτω ἔς τὸ
βάθος ἐπάνω εἰς τὸν ἱερὸ βράχο, ποῦ μέσα εἰς ἐκείνη
τὴν ἀπόλυτη γαλήνη φαίνεται σὰν ὄνειρο, καὶ ἡ